

Ролф Јакобсен

КАДА СПАВАЈУ

Сви су деца док спавају.
Тада у њима нема рата.
Шире руке и дишу
мирним ритмом који небо даје људима.

Цокћу уснама као мала деца
и сви су са полуотвореним шакама
војник и премијер, слуге и господа.
Звезде тада стоје на стражи
као измаглица изнад свода,
неколико сати нико никоме неће ништа лоше учинити.

Кад би смо само могли разговарати
док су нам срца полуотворени цветови.

Речи продиру унутра
као златне пчеле.
- Боже, научи ме говор сна.